

der er ingen af disse fire Lovforslag, som vi nu beskæftige os med, der maa blive Lov, naar ikke de tre andre ogsaa blive det. Ja, hvis det ikke er Sammenkobling, forstaar jeg ikke, hvad det er; i alt Fald er Resultatet ganske det samme. Det støder maaske det ærede Medlems Følelse at bruge et Ord derom, der er hentet fra Hestestalden eller Jærnebanevæsenet, men naar Resultatet er det, at ingen af de fire Love kan gaa af, uden at de andre ogsaa gaa af, naar de skulle glide som en Lavine alle sammen eller slet ikke glide, synes jeg, at vi have Sammenkoblingen i dens skrappeste Skikkelse. Den ærede Finansminister henviste forleden Dag til Begrundelse af det Standpunkt, som han saaledes mener at maatte indtage, til nogle Ytringer, som han fremsatte i Landstinget i Begyndelsen af Samlingen 1897—98. Jeg har efterlæst dem og søgt om Argumenter for og Begrundelse af, at disse to Lovforslag, med hvis 1ste Behandling vi nu omtrent ere færdige, ikke skulde kunne blive Love, uden at Toldlovsforlaget og Brændevinsskattelovforslaget ogsaa blev Love, men jeg har ikke fundet noget Argument. Den højtærede Finansminister maa undskylde, der er ikke noget Argument, hverken i det, han fremsatte forleden Dag, eller i det, han fremsatte i 1897—98. Der er blot et Skøn over, at en direkte Skattelov ikke kan gaa af, naar ikke de indirekte Skattelove ogsaa gaa af. Andre ville være tilbøjelige til at slutte modsat og sige: De Love, som vedrøre de direkte Skatter, kunne gaa sammen, det er en Helhed for sig, de komplettere hinanden; de indirekte Skattelove blive uforandrede, vi røre ikke ved Tolden. Men det bruger den højtærede Finansminister som et Argument for, at alle fire Love maa gaa af samtidig. Naar vi behandle saadanne Love, gøre vi det dog i Tanken om, at der virkelig skulde komme noget ud af de Sager, og at vi maa se at komme til en Forstaaelse. Jeg vil derfor meget gerne bede den højtærede Finansminister om at sige os: Hvorfor kunne de to Lovforslag, som vi nu have behandlet, ikke blive Love, uden at vi tillige blive enige om Toldloven og Brændevinsskatten? Jeg bøjer mig altid for Argumenter, men jeg bøjer mig ikke for et Skøn, og det, som den ærede Finansminister hidtil har fremsat, er ikke Argumenter, der ligger ikke andet deri, end hvad man med et latinsk Sprikvort siger: Stat pro ratione voluntas. Jeg vil ikke have, at nogen enkelt af disse Love skal

gaa af, naar de ikke alle fire kunne gaa af.

Dertil kommer endnu et nyt Moment, som er kommet frem i den sidste Tid, og som særlig skarpt kom frem ved Finanslovens 1ste Behandling i Folketinget, nemlig at den høje Regerings Medlemmer ikke ere enige mellem sig selv om denne saakaldte Sammenkobling eller i det hele taget om Brændevinsskattens Stilling. Jeg ser nok, at den højtærede Finansminister i en Replik sagde, at han var enig med den højtærede Indenrigsminister, men da den højtærede Indenrigsminister mener, at der er ingen Grund til, at disse fire Love skulle gaa sammen, og navnlig at de indirekte Skattelove ikke hehøve at vedtages, fordi vi vedtage to direkte Skattelove, kan jeg ikke se rettere, end at dette Indenrigsministerens Standpunkt er principielt uoverensstemmende med den højtærede Finansministers. Og dernæst ser man, at den meget ærede Indenrigsminister mener, at Brændevinsskatten burde indrettes paa en ganske anden Maade, end der her er Tale om. Det moderate Brændevinsforbrug burde slet ikke beskattes, Loven skulde indrettes saaledes, at enhver dansk Borger — og Borgerinde antager jeg — havde Lov til at drikke sine 3—4 Snapse om Dagen, uden at skulle skatte af dem, det var kun, naar man kom ud over dette Kvantum, at man skulde til at skatte. Det er den højtærede Indenrigsministers Standpunkt, men det er vist ikke den højtærede Finansministers, i alt Fald ikke efter det, som her foreligger. Naar der nu altsaa, specielt med Hensyn til Brændevinsskatteloven, endogsaa i de højeste Spidser er en saadan Uenighed, og naar vi tillige vide, at der i høj Grad er Uenighed derom mellem Folketing og Landsting, synes jeg nok, at vi skulde have meget overbevisende Argumenter for at slaa os til Ro med den Tanke, at det, vi nu beskæftige os med paa tredje eller fjerde Aar, bliver ørkesløst, naar vi ikke kunne blive enige over hele Linien, og det hele ikke kan glide paa en Gang. Det er dette, jeg gerne vilde have nogle Argumenter for, enten ved denne Lejlighed eller maaske senere, for at jeg for mit Vedkommende kan vide, hvorledes jeg vil stille mig i min Afstemning med Hensyn til de foreliggende Lovforslag.

H. N. Hansen: Skønt jeg ikke tror, at jeg kan overbevise den ærede foregaende Taler, vil jeg dog gøre nogle faa